

© 2016 EDITURA FOR YOU

Redactare: Carmen Terțiu
Corectură: Ana-Maria Datcu
Tehnoredactare: Felicia Drăgușin
Design copertă: Gabriel Niculae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GAVRILUȚIU, ALAIN

Bube amare / Alain Gavriluțiu. - București : For You, 2016
ISBN 978-606-639-115-3

821.135.1-4

Toate drepturile asupra prezentei versiuni aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această
carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/665.62.23;

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691;

E-mail: foryou@editura-foryou.ro

comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: www.facebook.com/Editura-For-You

Instagram: <https://instagram.com/edituraforyou/>

Twitter: <https://twitter.com/EdituraForYou>

Printed in Romania ISBN 978-606-639-115-3

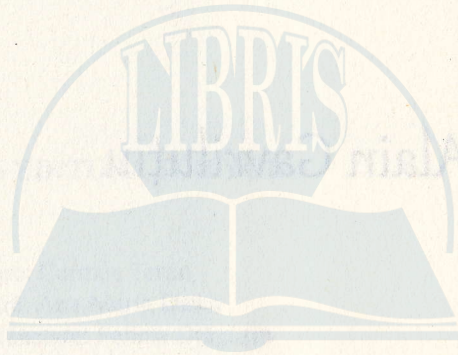
Alain Gavriluțiu

CUPRINS

BUBE AMARE

EDITURA FOR YOU

București, 2016

CUPRINS

Introspecție, autoanaliză, terapie prin scris
de Gigi Ghinea / 7

Amar, dar viu, de Vera Ion / 15

Rockstar / 19

Atelier de integrare în România / 30

Premiere / 42

Ura și vai / 54

Arca lui RO / 69

Proces de conștiință / 85

Pierderi colaterale / 105

Timpul lui Proust / 122

Ochelarii de soare / 133

Desenele animate să plece acasă / 142

Corp *incorporated* / 152

Epoca iluziei / 166

Introspecție, autoanaliză, terapie prin scris

Dacă privești cu atenție în jur, poți constata că jumătate din planetă scrie, iar cealaltă jumătate cântă. Dacă deschizi internetul – căci în prezent viața noastră se desfășoară în mare parte virtual –, vei constata că afirmația mea nu e departe de adevăr. Probabil că singurul drept pe care l-am căpătat firească odată cu extinderea conștiinței planetare a fost libertatea de exprimare. Oamenii se exprimă liber, mult prea liber; e o deversare în eter a emoțiilor de tot felul, a frustrărilor, a vinovăției, a furiei, a prostiei, a talentelor necizelate, a exhibiționismului disperat al celor cu ceva talent artistic pentru a ocupa un loc cât mai vizibil în această lume agresivă, flămândă de atenție, în care trăim de-a valma. În aglomerarea și haosul lumii, fiecare se manifestă cum simte, cum îl taie capu' pentru a supraviețui.

Însă foarte puțini dintre milioanele de oameni ai Planetei care se exprimă fiecare pe sine – fiecare cum îl taie capu', într-o realitate virtuală necontrolată, haotică, a prezentului –, foarte puțini strălucesc cu adevărat. Mă refer la acel Adevăr care pătrunde în dimensiunea spiritului umanității pentru a rămâne acolo pe vecie. Foarte puțini reușesc să strălucească meteoric, pentru o clipă de Adevăr existențial,

revelat spiritului uman cât o eternitate, răscolind în privitor, în cititor, în ascultător – în celălalt – până în străfundurile ființei, răscolind mintea, inima și sufletul omului cu totul.

Manuscrisul acestei cărți scrise de Alain Gavriluțiu mi-a fost trimis de Dumnezeu, în maniera în care lucrează El – prin oameni –, ca să mă răscolească, să mă trezească, ca să mă provoace prin acea vibrație înaltă a spiritului. Pentru că Alain Gavriluțiu strălucește el însuși ca un spirit viu, liber să se exprime pe sine așa cum simte.

Numai că el, spre deosebire de marea masă de oameni care scriu astăzi, el o face strălucind în mod autentic. Iar lucrul acesta îi iese pentru că e onest; el se exprimă prin geniu foarte personal, prin acea doză de talent literar pe care Dumnezeu o picură la naștere doar câtorva dintre noi. La acest capitol – al geniului exprimării condiției umane în scris (ca și în toate celelalte manifestări ale genialității umane) –, Dumnezeu nu face greșeli, nu comite erori atunci când îi însemnează, îi amprentează pe cei câțiva dintre noi cu geniu. Aceștia strălucesc și nu depinde decât de noi să-i vedem, să le simțim emoția autentică prin noi înșine (prin acel ceva din noi care rămâne mereu necunoscut – Dumnezeu –, acel ceva care vibrează împreună cu celălalt prin spirit).

Cartea pe care-o ții în mână, dragă cititorule, te va răscoli până-n străfundurile ființei tale, te va biciui prin cuvinte puternice – dure, în cea mai mare parte – pentru că adevărul lui Alain, un tânăr al vremurilor noastre, adevărul de care te-ai temut multă vreme, acest adevăr care curge din scrierea lui, limpezindu-se din marea minciună – minciuna tuturor, livrată nouă la grămadă, și pe care cei mai mulți dintre noi au înghițit-o –, acest adevăr al tinerei generații, exprimat de autor, ți se va revela ca fiind propriul tău adevăr.

Alain scrie genial despre adevărul existenței noastre, a tuturor, sondându-se pe sine ca individ unic, însă o face cu acea luciditate a conștiinței de sine care e parte integrantă dintr-o conștiință mai mare – cea a poporului din care simte că face parte, conștiință extinsă firesc spre o conștiință și mai largă: cea a Universului nostru comun, a Omenirii care și-a pierdut reperele umane. Sondarea ființei sale până în străfunduri nu este altceva decât o călătorie spre Esența existenței noastre ca specie ce populează Universul, însă autorul o face atât de autentic, grație talentului care i-a fost picurat în sânge prin darul divin, pornind din punctul în care prea puțini dintre noi reușesc să-și conștientizeze condiția umană unică, adică din durere existențială. O durere extrasă din *sine* și apoi inclusă într-un întreg al ființei, omenirea ca o singură ființă. Alain se simte parte din acea ființă a poporului, din acea conștiință colectivă națională, dar analiza lui din sine, exprimată genial prin cuvinte, autocreându-se ca ființă unică, se extinde și mai dureros într-o conștiință umană planetară aflată astăzi în derivă.

Am să descriu succint experiența mea subiectivă – căci adevărul va rămâne mereu unul subiectiv – la întâlnirea pe care Dumnezeu mi-o aranjase cu un tânăr autor, Alain Gavriluțiu (cineva mă rugase telefonic prin altcineva să scriu o recenzie la o carte a unui tânăr).

Țineam în mână manuscrisul unui necunoscut. Nu știam cine este Alain Gavriluțiu. Primisem însă cu bucurie să scriu o recenzie la o carte a unui tânăr pentru că, datorită profesiei mele, transformată azi într-una de credință, am susținut, susțin și o voi face cu bucurie până la capătul drumului meu pe aici, tânăra generație. De aceea am acceptat cu drag să dăruiesc din ființa mea ceea ce pot, o fărâma din

timpul meu – acum etern un timp pentru o lectură. Oricum citesc de când mă știu, oricum sufletul meu s-a hrănit sănătos de când mă știu cu carte, cu muzică, cu dans, cu filme, cu teatru... Exprimând dimensiunea creativității omului, arta – în toate formele ei – ne hrănește sufletul și astfel ne va mântui pe toți până la urmă. Important este să învățăm, să ne educăm să alegem. Mai ales în aceste vremuri.

Prin urmare, nici că se putea să primesc un dar mai potrivit decât a citi o carte nouă, iar apoi a scrie despre ea. Am primit această rugămintă ca pe o onoare, pentru că scrisul și cititul sunt două lucruri mari, singurele care mă îmbogățesc cu adevărat, dar și singurele activități creative care mi-au mai rămas de făcut. De aceea le și fac cu atâta pasiune.

Doar că, de data aceasta, ceea ce citeam mă ținea lipită puternic de text prin acele legături nevăzute prin care noi, oamenii, suntem interconectați în rețeaua energiei vieții. Vibram pe frecvențele cele mai înalte ale emoției pure, ale inimii, ale minții, ale măruntaielor trupului meu trecut prin toate fricile și suferințele provocate de minciuna pe care-o înghițisem și eu o vreme, minciună pervertită în adevărul nostru, al tuturor.

Citeam, citeam, din postura celuiilalt, eram cititorul trăirilor omenești ale unui seamăn de-al meu. Citeam fraze atât de puternice, extrem de oneste, care-mi răscoleau ființa subtilă, empatică, acea parte din mine – din tine, din noi toți – care vibrează la fel cu celălalt, până la identificare. Citindu-l pe Alain, i-am citit sufletul cu sufletul meu, i-am văzut lumina vibrând înalt spiritual până la durere existențială, până la Adevăr, la Esență, acolo unde se află și adevărul meu, al tău, al tuturor.

Citindu-i cartea, ai să te simți la fel, pentru că acolo unde cartea lui Alain te va pătrunde și te va răscoli se află Esența noastră profund umană, dimensiunea spiritului uman care nu moare niciodată. Fără îndoială, la citirea cărții lui Alain Gavriluțiu, cititorul inteligent va trăi o emoție profundă, așa cum numai o străfulgerare de lumină poate fi, deoarece ea cuprinde totul și pătrunde totul, având forța nu numai de a sensibiliza, dar și de a lăsa în urmă o durere puternică – durerea trezirii spirituale și conștiinței de a fi. Geniul cu care scrie acest tânăr, expresie a Esenței divine, se revelează în scrisul lui puternic, percutant (deoarece este onest și dureros de sincer), pe tot parcursul acestei cărți.

Zguduită de adevărul acestui tânăr, la finalul lecturii am avut o pornire pur instinctuală. Am simțit nevoia, pentru mine firească, să-l cunosc. Nu mai fusesem atât de pătrunsă de o lectură de când l-am citit pe Philip Roth. Diferența era aceea că cel care-mi biciuise spiritul când i-am citit manuscrisul trăiește chiar aici, lângă mine. Locuim în același oraș, existăm în același timp, acum și aici, într-o realitate palpabilă, și nu doar în dimensiunea spirituală în care am vibrat împreună în fața Adevărului. *Vreau să-l cunosc*, mi-am zis, *trebuie să-l cunosc și pe omul în carne și oase!* Este o curiozitate firească a omului format între oameni, nu doar ca profesie, ci, de data aceasta, ca om normal care vrea să-și cunoască o parte din sine. Simțeam că tânărul acesta are în el acea parte din mine, a tinerei care fusesem înainte să-mi iau atât de în serios existența. Citindu-i cartea, vibrasem la unison prin acea părțică din mine pe care o regăsisem încă vie în esența ființei mele, acea lumină a spiritului care mă ajutase să renasc, în urmă cu 6 ani. Îmi doream să-l cunosc, așadar, pe Alain ca să mă văd pe mine în el, ca să trăiesc